

El poeta Josep González Clofent presentà setmanes arrere - divendres 16 de març a les 19:00 al Centre Polivalent "Alba nova" de Moncofa- el seu quart llibre de poemes titulat *Cavall trencat*.

Vaig tenir la sort de ser present a l'acte que -segons paraules del propi autor- " serà l'única vegada que el realitze; d'ara endavant, s'utilitzarà la via digital" per tal de compartir amb el públic els poemes.

Cavall trencat s'allunya de Societats d'Apostes, de Canòniques Editorials Apostòliques i de tota mena de Prínceps de la Crítica.

El llibre dibuixa en un àmbit intemporal -però recognoscible- la història d'un pura sang àrab que després de tants anys de preparació per guanyar fama i premis, ensinistrat per rebre tota mena d'honors, resta vençut pel trencament dels ossos asclats d'una cama.

Tancat en l'oblit de la quadra, l'animal renillarà "pel cinisme que tot ho amara"; lligat a la paret amb la brida de Schoenberck i engrillonat de cames, tan sols li restaran les peülles per tal d'esbossar contra el terra erm una mena de "tractat de respostes contra el mal que ens envolta". El cavall amb les potes dibuixarà una mena d'itineraris per on alliberarà l'ànima.

Aquest llibre ha marcat - sense exhaurir-la- l'actitud fatxenda d'una classe política llepaculs que s'ha venut a les oligarquies financeres internacionals: aquestes viuen amb l'únic motiu d'esclavitzar els pobles.

Com l'any bixest, González Clofent dibuixa en 29 poemes, un rere l'altre, la lenta mort agònica d'anònims innocents que la crisi guillotina. Apunta (amb la metàfora del cavall) la vexació aclaparadora a què es sotmesa la bellesa material i humana quan esdevé inútil al sistema, no rendible. Fin i tot la crítica més punyent pot estar prenyada de bellesa.

El *modus vivendi* consumista amb què els ciutadans, dia rere dia, són batejats mitjançant la religió televisiva que momifica la sensibilitat, ha assolit quotes proporcionals a la imbecilitat de la casta política del moment: privilegiats amb iphone a la butxaca, oportunistes ventrílocs, uns Judes de coll blanc, viatgers híbrids d'A.V.E. i línies aèries, preocupats més pel pinso mensual que pel fet de plantar cara als diners tirans que ens governen.

Josep González fa una radiografia d'una societat falsament reeixida, tan sols d'aparences polides, d'estructures líquides neutres que s'evaporen -cacofòniques elles- en el no-res. El símbol de l'única visita rebuda pel pura sang, un au oportunista tanca el poemari:

XXIX

*No hi ha cap música
que ens salve d'aquests ídols absurds.
Aliena als batecs del cor
et visita una ombrívola cornella.
Al desert dels teus ulls
no resta cap llum:
són roses de paper
marcides d'esperança
car les metàfores massa temps fan vaga.
No cregues en les muses.
Són tàvecs que et xuclen la sang.
Cavil·la novament en l'aire*

Cavall Trencat, nou poemari de Josep González Clofent.

cavall de foc,

sigues poesia!

Com catalogar l'obra de González Clofent, de post-simbolista guiada per quars, d'un magnetisme descriptiu?

Un vocabulari tràgic d'escenes oníriques denuncia la mentida del poder.

La veu d'un cavall esdevé vol de papallones, el contacte físic d'un llenguatge per vèncer la misèria intel·lectual dels vòmits de la púrria que ens domina..

En dies successius coneixerem el cor d'aquest *Cavall trencat*.